

MILÁ• DCERO,

ÁšterÁ½, 24 duben 2018

MilÁ; dcero, brzy ti bude sedmnÁict a jÁi proÁ¾Á-vÁim krizi stÁ™ednÁ-ho vÁ›ku jako biÁ•. Ono kdyÁ¾ se promÁ-chÁi tvoje pu
mojÁ- krizÁ-, vznikne zÁ³na vÁ½buÁiosti s rizikem vÁ½buchu vÁ-ce neÁ¾ 1000 hodin roÁ•nÁ›. Holt nemÁime to jednoduchÁ©
jen dostat tÁ› na tento svÁ›t nebylo vÁ›bec jednoduchÁ©.

Zabralo mi to nezapomenutelnÁ½ch dvanÁict hodin a myslela jsem, Á¾e z porodnÁ-ho
sÁjlu uteÁ•u. Vzdrovala jsi celkem zdatnÁ›. TvÁ½ch necelÁ½ch pÁ›t kilo spatÁ™ilo
svÁ›tlo svÁ›ta tÁ›snÁ› pÁ™ed pÁ›l nocÁ-, kdyÁ¾ uÁ¾ jsem myslela, Á¾e tÁ› nikdy nevidÁ-m. Ale zÁizrak se podaÁ™il. Moje
hormony se mi
rozprskly v tÁ›le jako ohÁ›stroj. A jÁi, do tÁ© doby sebestÁ™ednÁ© a sobeckÁ©
stvoÁ™enÁ-, jsem poznala nÁ›co Á°Á¾asnÁ©ho. TotiÁ¾ lÁ›sku. NepodmÁ-nÁ›nou absolutnÁ-
lÁ›sku. Sebrali mi tÁ› a okamÁ¾itÁ› strÁ•ili do inkubÁ›toru kvÁ›li infekci. Sotva ses
tam veÁjla. Mezi vÁ›jemi nedonoÁ›jenci moje impozantnÁ- miminkoâ€!

VÁ›bec jsem netuÁjila, co si máim s tebou poÁ•Á-t, a
upÁ™Á-mnÁ›, obÁ•as to nevÁ-m do teÁ•. Jedno vÁ-m jistÁ›, jeÁ›tÁ› nikdy mi nikdo
nenastavil tak dokonalÁ© zrcadlo. Jsi stejnÁ› urputnÁ›, zavlÁ›, tvrdohlavÁ› jako jÁi.
OstatnÁ› jsi to dokÁjzala uÁ¾ pÁ™im onom porodu. ProstÁ›, kdyÁ¾ nÁ›co nechceÁ›, tak je
velmi sloÁ¾itÁ©, nÁ›kdy aÁ¾ nemoÁ¾nÁ© tÁ› pÁ™esvÁ›dÁ•it, nedej boÁ¾e donutit.

UpÁ™Á-mnosti ti bylo nadÁ›leno nad hlavu. StÁ™Á-lÁ-Á› od boku
a jako nejvÁ›tÁ›jÁ- granÁ›itnÁ-k Á›iroko daleko za sebou obÁ•as nechÁ›jvÁ›jÁ› spÁ›jenou zemi.

Ani nevÁ-Á›, jak chÁ›pu tvoji potÁ™ebu vÁ›jem ukÁ›izat
sprÁ›jvnou cestu a uvÁ©st vÁ›ci na pravou mÁ–ru. JenÁ¾e ti druzÁ- s tou tvojí- mÁ–rou
nemusÁ- Á°plnÁ› souhlasit a tvoje poÁ™Ájdky nemusÁ- bÁ½t ty jejich.

HolÁ•iÁ•ko moje, vÁ›jehny tyto vlastnosti jsou dobrÁ½ sluha,
ale Á›patnÁ½ pÁ›jn. PamatujeÁ› si, jak jsi jednou nedoÁjla do hudebky? ZapomnÁ›la jsi
klÁ-Á•e a mobil doma. Tak tÁ› nenapadlo nic jinÁ©ho, neÁ¾ si sednout ve vchodÁ› na
schody a Á•ekat. Jela jsem rovnou z prÁ›ce pro kluky do Á›kolky a do druÁ¾iny, a
pro tebe do klavÁ–ru. JakÁ› byla moje Á•irÁ› hrÁ›za, kdyÁ¾ mi uÁ•itelka v hudebce
sdÁ›lila, Á¾e jsi vÁ›bec nepÁ™iÁjla. Cesta domÁ› byla nekoneÁ•nÁ› a hlavou mi bÁ›haly rÁ›znÁ©
fantazie. VidÁ›la jsem tÁ› ve spÁ›rech Á°chyla, nÁ›kde pohozenou ve kÁ™ovÁ–,
znÁ›silnÁ›nou, nebo zmrzÁ•enou pod koly aut, a takovÁ© banÁ›lnÁ- Á™eÁ›enÁ-, jakoÁ¾e
sedÁ-Á› na schodech a Á•ekÁ›jÁ›, aÁ¾ pÁ™ijdu domÁ›, má› vÁ›bec nenapadlo. NevÁ›dÁ›la jsem,
co si bez tebe poÁ•nu. Schody jsem brala po pÁ›ti, a kdyÁ¾ jsme si skoÁ•ily do
nÁ›ruÁ•e, ta Á°leva byla nepÁ™edstavitelnÁ›.

Moje lÁ›jska k tobÁ› je poÁ™Ájď stejnÁ›. NÁ›kdy jen schovanÁ›
hluboko pod nÁ›nosy naÁ›jich sporÁ›, slovnÁ-ch bitek a vzteklÁ½ch hÁ›dek. Nejsem
dokonalÁ›, a vÁ›Á™ nevÁ›Á™, velmi dobÁ™e to vÁ-m. UdÁ›lala jsem v Á¾ivotÁ› hromadu
kopancÁ– a mlela jsem se jako mokrá© tele o zem stejnÁ›, jako teÁ• ty. Za vÁ›jehno
jsem zaplatila a dobÁ™e vÁ-m, co to je, nÁ©st si za svÁ© Á•iny odpovÁ›dnost. KdyÁ¾ se
na tebe dÁ-vÁim, tak vÁ-m, i kdyÁ¾ to bude chvilku trvat, Á¾e to taky zvlÁ›dneÁ›.

VÁ›jehny moje dobrÁ© rady, kterÁ© vÁ›tÁ›jinou minou cÁ–l
(ano, vÁ-m, nemÁ›la bych), vypouÁ›tÁ-m jen s jedinÁ½m zÁ›mÁ›rem. Nechci, aby sis v Á¾ivotÁ›
musela projÁ–t tÁ-m, Á•Á-m jÁ›. Nechci, aby ti bylo tak pekelnÁ›, jako bylo obÁ•as má›,
a vy tÁ™i jste byli jedinÁ½m dá›vodem, proÁ• jsem se nevrhla ze skÁ›ily. Ale jak mi
jeden z má›½ch mnoha terapeutÁ› poradil, tak to nejspÁ–j tak musÁ- bÁ½t.

Jsi samostatnÁ› a skoro dospÁ›lÁ›. Jsi dokonalÁ›, takovÁ›
jak jsi. Tak jen pÁ›r poslednÁ-ch rad na zÁ›jvÁ›r: Á¾ij poÁ™ÁjdnÁ›, dobÁ™e jez, s
alkoholem na moc nepÁ™ehÁ›nÁ›j, vyber si dobrÁ© lidi kolem, bav se, hodnÁ› cestuj,

mãj rãjda, ale nejdã™ã-v sama sebe a hlavnã› se radujã€!

ã½ivot bã›ã¾ã- jako o zãivod a umã- bã½t oboje - poã™ãdnãj
jã-zda nebo taky pã›knã½ prã-ser. Vãjechno zãjleã¾ã- na tobã› a je celkem jedno, jakã©
karty mãjãj rozdanã©.

Fandã-m ti. Mã•MA

PS: buã• hodnã›jãã- na svã© bratry, jsou to jenom
lidi